

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΗ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 782 ²	Κυριακὴ Σαμαρείτιδος (Πράξ. 11,19-30) 2 Ἰουνίου 2013 (2008)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Πῶς θὰ παρηγορηθοῦμε στὶς θλίψεις

«Διασπαρέντες οἱ ἀπόστολοι ἀπὸ τῆς θλίψεως τῆς γενομένης ἐπὶ Στεφάνω...» (Πράξ. 11,19)

Ολοι, ἀγαπητοί μου, σ' αὐτὴ τὴ ζωὴ ζητοῦν ἓνα πράγμα: τὴν **εὐτυχία**. Ἐν τούτοις ἡ εὐτυχία εἶνε πουλὶ ἄπιαστο. Τὸ κυνηγοῦν, μὰ δὲν πιάνεται.

Ἄς πᾶμε **νὰ ρωτήσουμε κάθε ἄνθρωπο, εἶνε εὐτυχής**; Μπαίνω σὲ μιὰ καλύβα κι ἀκούω: «Πεινώ...». Μπαίνω στὰ μεγάλα σπίτια μὲ τὶς ἀνέσεις, κι ἀκούω ἓναν ἄρρωστο νὰ μοῦ λέη: «Πουλῶ τὸ παλάτι, δὸς μου τὴν ὑγείᾳ μου. Προτιμῶ νὰ κατοικῶ σὲ τσαντίρι, παρὰ νὰ πάσχω ἀπ' αὐτὴ τὴν ἄρρώστια...». Φεύγω ἀπὸ ἴκει, συναντῶ στὸ δρόμο ἓναν καὶ μοῦ λέει: «Στενοχωριέμαι: σπίτι δὲν ἔφτιαξα, οἰκογένεια δὲν ἔχω, ὀλομόναχος εἶμαι, σύντροφο ζητάω, δυστυχισμένος εἶμαι...». Συναντῶ παρακάτω κάποιον ἄλλο ποῦ εἶνε παντρεμένος, καὶ τὸν ρωτῶ: Εἶσαι εὐτυχισμένος; Μοῦ λέει: «Καταραμένη ἡ μέρα ποῦ παντρεύτηκα. Κόλασι ἔχω μέσα στὸ σπίτι...». Συναντῶ κάποιον ἀντρόγυνο ποῦ δὲν ἔχει παιδιὰ κι ἀναστενάζει. Συναντῶ ἓναν ἄλλο ποῦ ἔχει παιδιὰ, ἀλλὰ κλαίει γιατί τὰ παιδιὰ του κάθε μέρα τὸν ποτίζουν φαρμάκι...

Ποῦ νὰ πάω; Στὰ ἐργοστάσια ἀναστενάζουν οἱ ἐργάτες, στὰ καράβια ὑποφέρουν οἱ ναυτικοί, στὰ νοσοκομεῖα βογγοῦν οἱ ἄρρωστοι... Ὅποιον ἄνθρωπο κι ἂν βρῶ, ὅπουδῆποτε κι ἂν πάω, συναντῶ μιὰ δυστυχία ἀπερίγραπτη, ἓνα πόνο καὶ μιὰ **θλίψη** ἀφόρητη.

Λένε γιὰ κάποιον βασιλιᾶ, ὅτι εἶπε στὸν ὑπασιπιστῆ του: Ἐγὼ παρὰ τὰ πλούτη μου δὲν εἶμαι εὐτυχισμένος. Γύρισε τὸ βασίλειο, καὶ ἂν βρῆς κάποιον εὐτυχισμένο, πάρε τὸ πουκάμισό του νὰ μοῦ τὸ φέρης. Γυρίζει ὁ ὑπασιπιστῆς παντοῦ, ἀλλὰ δὲ βρῆκε κανέναν ἀπόλυτα εὐτυχισμένο. Μόνο σὲ μιὰ καλύβα βρῆκε κάποιον ποῦ τοῦ εἶπε, πῶς εἶνε εὐτυχισμένος. Λέει ὁ ὑπασιπιστῆς: –Δόξα τῷ Θεῷ! Δός μου τὸ πουκάμισό σου. –Μὰ δὲν ἔχω

πουκάμισο, ἀπαντᾷ ὁ φτωχός. **Ἔνας βρέθηκε εὐτυχισμένος, κι αὐτὸς δὲν εἶχε οὔτε πουκάμισο...**

Ἡ εὐτυχία, λοιπόν, εἶνε πόθος πανανθρώπινος. Τὴν ἀναζητοῦν ὅλοι. Ἐν τούτοις δὲν τὴ βρίσκουν. Ἡ θλίψη καὶ ἡ δυστυχία εἶνε ὁ καθημερινὸς σύντροφος. Γι' αὐτὸ **περὶ θλίψεων** θὰ μιλήσουμε κ' ἐμεῖς.

***

Μὴ νομίσετε, ἀγαπητοί μου, ὅτι οἱ θλίψεις εἶνε μόνο τιμωρία τῶν ἁμαρτωλῶν. Ὅχι. Ἀπὸ τὴ θλίψη **δὲν ἐξαιροῦνται οὔτε οἱ ἅγιοι**. Μπορεῖ νὰ γίνης καὶ ἅγιος καὶ θαυματουργός, ἀλλὰ ἡ θλίψη θὰ σὲ ἀναγκάζη πάντοτε νὰ πονᾷς. Ἀπόδειξις ἡ ζωὴ τῶν ἀποστόλων καὶ τῶν πρώτων Χριστιανῶν, τῶν ἁγίων ἐκείνων ἀνθρώπων, ποῦ λόγῳ τῶν διωγμῶν ζοῦσαν καθημερινῶς μὲ τὴν ἀπόφασιν τοῦ θανάτου. Ἀκούσατε τί λένε σήμερα οἱ Πράξεις τῶν ἀποστόλων: «**Οἱ μὲν οὖν διασπαρέντες ἀπὸ τῆς θλίψεως τῆς γενομένης ἐπὶ Στεφάνω...**» (Πράξ. 11,19).

Μέσα στὴ θλίψη ἦταν κι αὐτοὶ **οἱ ἀπόστολοι**. Ποιὰ θλίψη; Ἐκεῖ στὰ Ἱεροσόλυμα οἱ Ἑβραῖοι, ἀφοῦ σταύρωσαν τὸ Χριστό, δὲν σταμάτησαν τὸν πόλεμο. Συνέχισαν νὰ καταδιώκουν τοὺς ἀποστόλους. Γι' αὐτὸ οἱ λίγοι τότε ἐκεῖ Χριστιανοί, ὑπὸ τὴν πίεσιν αὐτὴ ἀναγκάστηκαν νὰ φύγουν ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα. Λέει ἐπίσης ὁ ἀπόστολος, ὅτι συνέβη πεῖνα, καὶ οἱ Χριστιανοὶ τῶν Ἱεροσολύμων πέρασαν μεγάλες στερήσεις καὶ εἶχαν ἀνάγκη ἀπὸ βοήθεια (βλ. Πράξ. 11,27-30). Θλίψεις λοιπόν ἀπὸ διωγμούς, θλίψεις ἀπὸ πείνα καὶ στερήσεις.

Ἡ θλίψις, εἶπαμε, συνοδεύει τὸν ἄνθρωπο. Ἀλλὰ θὰ σᾶς πῶ κάτι περίεργο, ἓνα μυστήριον πράγμα: ὅτι ἡ θλίψις κλείνει μέσα της καὶ **κάτι καλό, κάποια εὐεργεσία τοῦ Θεοῦ**. Θέλετε παραδείγματα;

● **Κακὸ ἢ φτώχεια.** Καὶ ὅμως ὑπάρχουν περιπτώσεις πού σπίτια πλούσια μὲ ὄλες τὶς ἀνέσεις εἶνε κόλασι· ἐνῶ σπίτια φτωχὰ μπορεῖ νὰ ἔχουν μέσα τους περισσότερο τὴ χαρὰ τοῦ Θεοῦ. Ἄρα ἡ φτώχεια κλείνει μέσα τῆς κάποιο μυστικό, κάποια εὐεργεσία τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτὸ προτιμότερο φτωχὸς μὲ τὸ Χριστὸ παρὰ ἑκατομμυριοῦχος μὲ τὸ διάβολο.

● **Κακὸ εἶνε καὶ ἡ ἀρρώστια.** Ποιὸς λέει, ὅτι ἡ ἀρρώστια εἶνε καλὸ πρᾶγμα; Καὶ ὅμως ἔρχονται περιπτώσεις πού κι αὐτὴ βγαίνει σὲ καλὸ.

–Σὲ καλὸ ἡ ἀρρώστια;

Ναί. Τὸν βλέπεις ἐκεῖνον; Δὲν πατάει στὴν ἐκκλησία, δὲν θέλει ν' ἀκούση γιὰ παπᾶ, βλαστημάει Θεὸ καὶ ἀγίους. Ἄλλὰ ἔρχεται ἡ ἀρρώστια, καὶ τότε τὸν βλέπεις καὶ ἀλλάζει. Ταπεινώνεται. Ὅταν τὸν ἔχουν στὸ καρότσι καὶ τὸν ὀδηγοῦν στὸ χειρουργεῖο, τότε... πάει πιά ἡ ἀπιστία! Πρὶν τὴν ἐγχείρησι γονατίζει καὶ λέει· «Θεέ μου, Παναγιά μου, συχώρεσέ με». Ἔτσι ἡ ἀρρώστια τοῦ βγαίνει σὲ καλὸ. Ἄς εἶνε λοιπὸν εὐλογημένη καὶ ἡ ἀρρώστια καὶ κάθε περιπέτεια τῆς ζωῆς πού μᾶς κάνει νὰ πλησιάσουμε τὸ Θεό.

● **Κακὸ ἢ φτώχεια,** ἀλλὰ μᾶς φέρνει κοντὰ στὸ Θεό· κακὸ ἢ ἀρρώστια, ἀλλὰ κι ἀπ' αὐτὴν βγαίνει καλὸ. Κακὲς οἱ διάφορες περιπέτειες τῆς ζωῆς καὶ παραπάνω ἀπ' ὅλα κακὸ ἢ **συκοφαντία καὶ διαβολή.** Γιὰ διαβάστε ὅμως τὴν Παλαιὰ Διαθήκη (Γέν. κεφ. 39-41), νὰ δῆτε ἐκεῖ κάποιον πού τὸν διέβαλε ἡ πλούσια κυρία του. Εἶνε ὁ Ἰωσήφ. Οἱ ἄλλοι πίστεψαν τὶς συκοφαντίες ἐναντίον τοῦ ἀθώου, τὸν ἄρπαξαν καὶ τὸν ἔριξαν στὰ μπουντρούμια. Ἄλλὰ ἐκεῖ ὁ Ἰωσήφ συνάντησε ἕναν πού εἶχε σχέσι μὲ τὸ φαραῶ. Αὐτός, ὅταν βγῆκε ἀπὸ τὴ φυλακή, εἶδε μιὰ μέρα τὸ βασιλιᾶ ταραγμένο ἀπὸ κάποιο ὄνειρο πού εἶχε δεῖ καὶ τοῦ εἶπε·

–Βασιλιᾶ, μὴ στενοχωριέσαι. Στὴ φυλακή εἶνε ἕνας ἄνθρωπος, πού μπορεῖ νὰ σοῦ ἐρμηνεύσῃ τὸ ὄνειρο καὶ νὰ σὲ παρηγορήσῃ...

Ἔτσι ὁ Ἰωσήφ, ἀπὸ τὸ μπουντρούμι, ἔφτασε στὰ ἀνάκτορα. Ἄν δὲν πῆγαινε στὴ φυλακή, δὲν θὰ ἔφτανε σὲ τέτοια θέσι.

Τί μυστήρια ἔχει ἡ ζωὴ! Τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ εἶνε ἀπλωμένο πάνω ἀπ' τὸ κρεβάτι τοῦ πόνου, μέσα στὶς φτωχὲς καλύβες, στὴ φτωχολογία, σὲ κάθε πονεμένο ἄνθρωπο. Παντοῦ τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ. **Κάτι, πού ἐμεῖς τὸ θεωροῦμε δυστύχημα, ἀποδεικνύεται εὐεργέτημα.**

Ἔγραφαν οἱ ἐφημερίδες, ὅτι στὸ Κάιρο κάποιος ἔτρεχε σὰν τρελλὸς καὶ ζητοῦσε νὰ πά-

ρη εἰσιτήριο ἀπὸ τὸ ἀεροδρόμιο, γιὰ νὰ πάη σὲ ἄλλη πόλι μακριά. Τὰ χαρτιά του ὅμως δὲν ἦταν ἐν τάξει. Παρακαλοῦσε, πίεζε, ἀλλὰ στάθηκε ἀδύνατο. Τὸ ἀεροπλάνο ἔφυγε, κι αὐτὸς ἔμεινε ἐκεῖ, στενοχωρημένος πάρα πολύ. Μετὰ ἀπὸ μία ὥρα ὅμως, αὐτὸς ὁ ἴδιος πάει στὴν ἐκκλησία καὶ εὐχαριστεῖ τὸ Χριστό. Τί συνέβη; Τὸ ἀεροπλάνο, πού θὰ ταξίδευε, ἐνῶ βρισκόταν στὰ ὕψη, ἔπαθε βλάβη, ἔπεσε κ' ἔγινε συντρίμια, καὶ οἱ 120 ἐπιβάτες σκοτώθηκαν. **Γλύτωσε αὐτὸς ἀπὸ βέβαιο θάνατο!**

Μὴ βιάζεσαι, λοιπὸν, τὰ πράγματα! Πολλὲς φορὲς ἡ βία κάνει κακὸ, ἐνῶ **τὰ ἐμπόδια εἶνε γιὰ τὸ καλὸ.** Συχνὰ οἱ θλίψεις ὀδηγοῦν σὲ καλὰ καὶ εὐεργετικά ἀποτελέσματα.

Καὶ στὰ Ἱεροσόλυμα τότε, ὅταν ἔγινε ὁ διωγμὸς τῶν Χριστιανῶν, βγῆκε καὶ ἕνα ἀγαθὸ ἀποτέλεσμα· ὅτι κατ' αὐτὸ τὸν τρόπο, ὅταν ἀργότερα οἱ Ῥωμαῖοι ἔκαναν τὴν φοβερὴ πολιορκία καὶ καταστροφὴ τῆς Ἱερουσαλήμ, πολλοὶ Χριστιανοὶ ἔλειπαν, κ' ἔτσι διέφυγαν τὸν κίνδυνο. Ἀπὸ αὐτὸ διδασκόμεθα, ὅτι οἱ θλίψεις, πού εἶνε πανανθρώπινος κλῆρος, δὲν πρέπει νὰ στενοχωροῦν ὑπερβολικὰ τὸν ἄνθρωπο. Νὰ ἔχη πάντα μέσα τὴν πίστι στὸ Θεό, γιὰ νὰ μπορῇ ν' ἀντιμετωπίζῃ τὶς θλίψεις. Ὁ Θεὸς **ἀπὸ τὸ πικρὸ βγάζει γλυκὺ.** Ὅπως μέσα ἀπὸ τὴν κοπριά βγαίνει τριαντάφυλλο, ἔτσι καὶ μέσα ἀπὸ τὰ θλιβερὰ γεγονότα τῆς ζωῆς μας βγαίνουν διάφορα εὐφρόσυνα καὶ εὐεργετικά ἀποτελέσματα.

* * *

Κορυφαῖο ὑπόδειγμα ὑπομονῆς στὶς θλίψεις εἶνε ὁ **Ἰώβ.** Μέσα σὲ μιὰ μέρα τὸν βρῆκαν χίλια κακά. Καὶ στὸ τέλος τῆς δοκιμασίας του εἶπε ἕνα μνημειώδη λόγο· *«Εἶη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον εἰς τοὺς αἰῶνας»* (Πβ. 1,21). Τὰ λόγια αὐτὰ εἶνε χρυσᾶ, εἶνε λόγια θεόπνευστα. Αὐτὰ τὰ λόγια νὰ λέμε κ' ἐμεῖς· στὴ χαρὰ μας καὶ στὴ λύπη μας, στὴν ὑγεία καὶ στὴν ἀσθένειά μας, στὴ ζωὴ καὶ στὸ θάνατο, στὸν πλοῦτο καὶ στὴ φτώχεια μας, σὲ ὅποια-δήποτε δυσκολία μας.

Μὴ φοβᾶσαι, δὲν εἶσαι μόνος. Ὑπάρχει Θεός. Ὑπάρχει Πατέρας. Ὑπάρχει ἡ ἀγία Τριάδα. **Ὑπάρχει Ἐκεῖνος πού ἀγαπᾶ καὶ σπλαχνίζεται καὶ φροντίζει γιὰ σένα.** Ποιὰ ἄλλη μεγαλύτερα παρηγορία στὴ θλίψι ἀπὸ αὐτό;

Νὰ Τὸν δοξάζουμε λοιπὸν καὶ νὰ Τὸν εὐλογοῦμε. Ἄς εἶνε τὸ Ὄνομά Του εὐλογημένο, τρισευλογημένο, αἰωνίως εὐλογημένο, εἰς αἰῶνας αἰώνων.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**